

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 57.

Femte Session.

23de Møde.

Lovsdagen den 5te November.

(Fortf.)

Man gik derpaa efter Dagsordenen til 1ste Behandling af Forslag til Lov, hvorefter ved Indfødsret meddeles C. H. Sødring. (Lovforslaget findes i Anhanget Sp. 389, jvfr. Tidendens Nr. 41 Sp. 604.)

Indenrigsministeren: Jeg har forhen i Egenstaa af Landskingsmand havt Leilighed til at høre mig om de særdeles Banfælligheder, som ere forbundne med Meddelelsen af Indfødsret, idet Indfødsretsloven er en Lov, som gjælder det hele Monarchie. Der er ikke ved Grundloven givet noget andet Begreb om Indfødsret end det, som er opstillet i Loven af 15de Januar 1776; derefter bestaaer Indfødsret i „Afgang til at erholde Embeder og Bestillinger, store og små, i Kongens Stater“. Der nævnes udtrykkeligt Danmark og Norge, og Holsteen, hvorfor ogsaa enhver Indfødsret, som efter denne Lov blev givet, blev, hvad enten den var foranlediget ved et Forhold i Danmark eller et Forhold i Hertugdømmernes, udstedt igjennem det danske Cancellie. Det er imidlertid klart, at Kongen efter Grundlovens Afgivelse ikke kan give Indfødsret uden Rigsdagens Samtykke, og derfor har det i mine Tanker været mindre rigtigt, at der er givet Indfødsret til adskillige Personer, som aldeles ikke vare i de Tilfælde, at de, ifølge Acten af 15de Januar 1776, kunde erhverve den, og som i Gjerningen heller ikke have ønsket den Rettighed, som omtales i Indfødsretsloven, men som alene have erhvervet denne Rettighed, fordi de ellers ifølge Grundloven ogsaa vare udelukkede fra activ og passiv

Valgret. Hvad angaaer det Individ, om hvis Naturalisation der her er Tale, saa er Sagen af en anden Bessaffenhed end med Hensyn til de fleste Andre, thi vel er han ikke i det Tilfælde, at han, ifølge Indfødsretsloven af 1776, dens Bogstav, kunde faae Indfødsret, hvorefter imod det er ganske vist, at han, ifølge de forhen gjældende Regleringsmaximer kunde have faaet den. Det forholder sig ingenlunde saaledes, som Mange mene, at Indfødsret forhen ofte blev meddeelt; det skeete kun sjældent, og med Undtagelse af ganske enkelte Tilfælde, hvor Kongen, paa Grund af særdeles Forhold meddeelte Nogen Indfødsret, blev denne kun givet, hvor der idetmindste var Analogie enten i Indfødsretten eller i de Love, der senere gave Afgang til Indfødsret i visse Tilfælde. Hvad nu den Mand angaaer, om hvilken her er Tale, saa er det givet, at han er fød i Norge af danske Forældre, og at han i sin tidligste Barndom er kommen hertil, og at han, om han ikke her har faaet sin Opdragelse som Barn, hvilket jeg ikke kan see af Foredraget, dog har levet her i mange Aar, studeret her og taget den polytechniske Examen, og han er altsaa i Overensstemmelse med dem, der, efter de forhen gjældende Principer, kunde have erholdt Indfødsret. Jeg er saameget mere vis paa, at han under de to sidste høifalgtige Konger vilde have erholdt den, som de af gode Grunde vare meget disponerede til Meddelelse af Indfødsret til saadanne Personer, som vare fødte i Norge paa den Tid, da Landene vare forenede, eller fødte af Danske, som til hiin Tid havde bosat sig i Norge, og som forøvrigt paa nogen Maade havde knyttet sig til Danmark. Forholdet er altsaa saaledes, at jeg idetmindste ikke kan erklære mig imod, at denne Mand erholdt Indfødsret. Jeg vil blot gjøre den